

Camí florit

Llevamà, card, fonollasa,
rosella, cascall, lletsó,
vinagrella, corritjola,
ginesta, aritja, fonoll,
passionera, cugula,
mare-selva, safrà bord,
floravía, canyaferla,
baladre, argelaga, albó,
falguera, olivarda, estepa,
clavell de moro, coscoll,
heura, contell, englantina,
vidalba, murta, maimó,
cama-roja, campaneta,
ravenissa, bruc, guixó,
(i en l'aire color de vauma
l'esgarripança d'un poll).

De Jerusalem (1990)

JOSEP MARIA LLOMPART

Poeta i assagista; l'any 1982 li fou atorgat el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i la Creu de Sant Jordi. Els seus primers poemes publicats es troben a l'antologia del valencià Manuel Sanchis Guarnier (*Els poetes insulars de postguerra*, 1951). Juntament amb Jaume Vidal, Blai Bonet i Llorenç Moya, constituï l'anomenada *Generació dels 50* i l'any 1953 fundà la revista *Raixà*, la qual va ser enfonçada per la censura. Autor de *Poemes de Mondragó* (1961), *La Terra d'Argensa* (1972), *Memòries i confessions d'un adolescent de casa bona* (1974), *Urbanitat i cortesia* (1979), *Mandràgola* (1980), *La Capella dels Dolors i altres poemes* (1981). Va ser guardonat amb el Premi de la Crítica Serra d'Or (1980) i amb el Premio Nacional de la Crítica (1980) i amb la Lletra d'Or (1981). L'any 1984, totes les obres anteriors es recolliren en un sol volum titulat

Obra Poètica. A part de la seva obra poètica, publicà *La literatura moderna a les Balears* (1964), *La literatura mallorquina contemporània* (1973) i *Retòrica i Poètica* (1982); dos volums de textos crítics i de comentaris amb els que aconseguí el Premi d'Assaig Literari de la Generalitat de Catalunya; *Països Catalans? I altres reflexions* (1991). Traduí del galleg i del portuguès al català: *Quinze poetes gallegos* (1976), *Poesia galaico-portuguesa* (1984) i *Poesia gallega, portuguesa i brasileira moderna* (1988). Col·laborà amb la revista *Papeles de Son Armadams*, dirigida per Camilo José Cela. Va ser president de l'Obra Cultural Balear (1978-1986), vice-president i president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (1973-1987) i vice-president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Llicenciat en Dret, fou funcionari de l'administració pública i, entre 1961 i 1990, assessorà i fou el director literari de l'Editorial Moll.

Epitafi a un bosc

A Ignasi Rotger

He donat a la flama la tendressa
dels meus dies antics; ocelladíssims,
els braços he eixamplat cap a una festa
d' enamorada llum i la ventada
ha espargit el turment de tantes llunes.
M'ha visitat la mort; jo la tenia
agombolada com un niu, minúscula
dins l'obstinat treball que m'arrapava,
flama de mi mateix, a aquests pendissos.
L'he alçada contra el vent, com una estrella.
No em planyis, caminant. El que era obscura
empenta vers la llum, ara és aroma
de llum. Allò que fou incert defici,
ha esdevingut la pau d'aquesta terra,
dels morts d'aquesta terra que calcigues.
En l'astorada soledat contempla't,
en la cremada roca a tall de crani.
Contempla'm en la llum, ja fet prodigi.

De *Urbanitat i cortesia* (1979)

Sobre Verlaine

*En el meu cor hi plora
com plou a la ciutat:
La cambra buida, el somni,
paraules cap al mar.
La Dama s'atansava,
ploraven comiats,
les músiques llunyanes
morien. Cap al tard,
banderes desmaiades
i un amor oblidat.
Agulles del rellotge
fan via. Mentrestant
en el meu cor hi plora
com plou a la ciutat.*

De *La Capella dels Dolors i altres poemes* (1981)

Passa, passeja, va a la feina...

*"Ed è subito sera",
Salvatore Quasimodo.*

Passa, passeja, va a la feina.
Els arbres --fulles verdes, grogues--, el casino.
La fira (quan era infant: els cavallets, cotó
de sucre), la tarda, una mà
decandida. Passa, passeja. El rellotge:
un quart, dos quarts, tres quarts.
El coneixen les fulles, l'acaronen --fulles
grogues, verdes--, arbres
urbans, urbaníssims. Voravia.
Va a la feina. Passa, torna
de la feina. Passeja.
Dona. Diari. Diumenge.
El fill. La filla. Capvespre. Cafè. Passeja.
Passa. Torna.

I, de sobte, la nit.

De *La Terra d'Argensa* (1972)

L'Heura

En els ferros del balcó,
l'heura.
A les mans i en el record,
al mocador dels adéus,
l'heura.
Per dins la casa barrada,
al tapís, al guarda-roba,
a les tasses de cafè,
l'heura.
L'heura dins els ulls dels morts,
dins les llàgrimes dels morts,
estrenyent cada paraula,
florint per cada paraula.
L'heura, sempre l'heura
sobreeixint la paret, l'amor, el somni,
empaitant-me, assolint-me, ofegant-me,
l'heura.

De *Memòries i confessions d'un adolescent
de casa bona* (1974)

BÒSNIA

La terrible guerra acaba de començar
-Macedònia i Kosovo esperen el seu torn
a l'escorxador-

Milers de nins, dones i homes
amb les seves pertinences, sense elles,
caminen, com les llavors al vent, cap als quatre punts.

Caminen cap a aquelles línies imaginàries que
freqüentment tatuen la consciència dels homes
i els fan creure diferents.

Caminen

i són rebutjats.

Qui vol a perdedor? Al pobre? Al desemparat?

Les diferències eren folclòriques
ara són mortals.

ALBERT HERRRANZ HAMMER,

(*Les Balcàniques*, 1995)

Arribàrem a l'illot amb la barca.
Fermada era sacsejada per la blavor marina
mentre un de nosaltres encenia l'encens que
duïem,
els altres miràvem amb temor el munt de
pederes.

Era un túmul funerari, sense estela, sense
record.

Tots pensàrem, mentre l'olor a sàndal
penetrava el cel,
amb l'antiga fórmula púnica: "Mare Blanca,
et deix el meu timó".

Els primers estels anunciaven el vespre,
i un lleuger vent acarona els nostros cossos.

ALBERT HERRANZ HAMMER

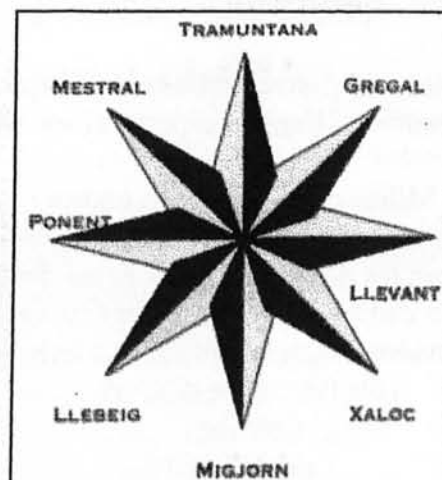
(*Oikumene*, 1997)

Il·lustració de Gaspar Servera

--Mariner, tu qui pretens
de bon glosador,
me vols fer una cançó
que anomeni tots es vents?

--Llevant, Xaloc i Migjorn;
Llebeig. Ponent i mestral;
Tramuntana i Gregal:
vet aquí es vuit vents del món.

&

*Cançonetes de picat
te'n cantaria deu mil,
I les duc dins sa butxaca
enfilades com un fil.*

&

*L'any dotze sa fam rondava
Mallorca de cap a cap:
qui volia comprar blat,
de sis aumuds arrassat
dos duros i mig pagava.*

El *Cançoner popular de Mallorca* és un recull del poeta i folklorista Rafel Ginard Bauzà, (nascut l'any 1899 a Sant Joan i mort a Artà l'any 1974), de les cançons tradicionals mallorquines. En els quatre volums publicats, --1966-1975--, s'hi troben les lletres de més de vint mil cançons.

La boira és cendra d'estel
que s'escampa com un vel
pels turons i la planura.
És la llana d'uns ramats
que mai foren esquilats
i germà Vent els pastura.

Silenciosa i lentament
llepa els penyals la boira humida.
La boira és com un pensament
que no ha pres forma definida.
Tot regalima: els espadats,
i els punxons vius de les gatoses,
els cims cruixits i esportellats
i els pins de soques escatoses.

RAFEL GINARD BAUZÀ,
(De *Variacions d'una boira*)